

L'infeliç paralític prefereix estar alt que arran de la via urbana. Així respira aire sa, oxigenat, pur, salubritós, ple de vitalitat; pot contemplar la immensitat del cel: veure els ocells com insectes minúsculs volegen mar endins, i pot fruir de l'esguard d'en "Pitarra", de l'iniciador del Teatre Català, que li diu: —"Encara em sembla ahir que desbordant d'entusiasme proclamaves solemnement, patriarcalment, sobiranament l'avinguda del nou any, mentre jo em cruspia un gra de raïm a cada ceremoniosa batallada que tú com un himne, com una cançó subtil, com un cant paradisiac d'àngel, de nimfa, de sirena, escampaves sonorament per la ciutat".

Jo crec que si l'esfinx d'en "Pitarra" pogués parlar com la del Tenori, divagaria puntualment ço escrit.

FENICEX

Ves, perquè l'ha deixat

—Ja ho sap, senyora Protà, que la noia ha deixat al seu xicot?

—Que diu! Semblava una persona de bé... Tan seriò... Tan entenimentat.

—No se'n fii de les apariències. L'hàbit no fa el monjo.

—Miri, em deixa glaçada, amb tot i la xafogor que fa!

—Cregui que tant el meu marit, que el pobre només té rodaments de cap i no pot pujar escales a pintar cuïnes, com la noia, que fa tres setmanes que no va a la fràbrica, com jo, que tinc por que al fetge se m'hi hagin fet, no pedres, sinó maons, estem passant una crisi terrible.

—Però que era jugador?

—No; això rai!

—Potser casat?

—I ara! Si tot just li surt el pèl moixí.

—Borratxo?

—Això no és cap falta.

—Havia fet alguna mort?

—Quasi... quasi... Es crema...

—Potser es dedicava a posar els mobles al carrer, de llogaters deshauciats?

—Tot això són futeses.

—Doncs, a fe que no endevino el motiu que els causi aquest transtorn.

—Feia comèdia, o millor dit, desfeia funcions de "traïto" amb quatre o cinc imbècils com ell, a la sala i alcova de la "sucietat"... I a casa primer hi entra un "granuca", sense saber-ho, que no pas un poca-vergonya que vol ésser un "Burràs"... Prou "Burrassos"!... Miri, el vàrem tirar de l'entresol a baix el replà de l'escala. On s'és vist a la família tenir-hi tocats de l'ala. Abans un enterramorts que no an còmic de secà...

—Paciència. El meu almenys va per més bon camí...

—De què fa el seu futur gendre?

—Pianista.

—Es guanyen millor la vida.

—Si no plou, sí; però si fa mals dies, no pot sortir de casa.

—Ai, ai, no toca en casinos i "sucietats"?

—No; toca pels carrers en dies de sol. Ja veurà com la meua filla farà sort.

—Passi-ho-bé.

—Estigui bona. (Ves perquè ha deixat el seu xicot la seva filla!

—(Pobra dona. Donar la noia a un músic de tres peces deu cèntims.)

GRAELLS CASTELLS

PAPER REBUT

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn

Ritmes sentimentals, poesies de Salvador Perarnau. Barcelona, 1925.

El nostre estimat amic Salvador Perarnau ha publicat el seu primer llibre de poesies. Es un llibre petit en quantitat i ric en qualitat. Se'n diu "Ritmes sentimentals". Pròpiament, és un recull de poesies; moltes de les que enclou les havia publicat a LA CAMPANA DE GRACIA i a l'enyorada "L'Esquella de la Torratxa". Era necessari que en Perarnau fes aquest recull; les seves bones poesies havien d'ésser aplegades en un llibre.

A la primera pàgina hi trobem aquesta dedicatòria: "Dedico aquesta obra humil a tots els pobres de bon cor, que són els únics que no són pobres". Bella dedicatòria, humaníssima i espiritual dedicatòria! Es en aquest esperit generós i noble que avui dia s'han d'inspirar les obres.

I després d'un pòrtic del propi autor, s'entra al llibre. Salvador Perarnau, excellent tècnic del vers, ens ofereix una obra sentida, brollada del fons del seu cor. Sentimental tota. En Perarnau és un veritable poeta modern.

"Ritmes sentimentals" forma una col·lecció de poesies magnífiques. Cada una de les que compon el llibre és una riquesa d'apassionament, de sentiment, de cosa sincera i franca. En resum, formen un llibre d'aquells que cal recordar.

Salvador Perarnau, en el fons, és un místic. Tota la seva lírica arborada, tot aquest apassionament, tot aquest sentimentalisme, fan d'ell un poeta místic, gairebé religiós—d'una religió humana i bella, s'entén, no pas de la que aquí entenem quan es parla de religió. Potser és aquesta bona fe el que més admirem de la seva bona poesia; la bona fe és el que dona el delit i l'anhel de la superació, és el que no deixa que el poeta s'adormi damunt les glòries de la seva obra bona. Salvador Perarnau ens acaba de donar un llibre molt notable, i creiem que els altres seran encara més excellents.

Poesies de Stecchetti, traduïdes per Lluís Vía. "Il·lustració Catalana". Barcelona, 1925.

La "Il·lustració Catalana" acaba de relligar fortment un volum de 150 pàgines, el fulletó aparegut en la revista "Catalana". Es tracta de la traducció feta per Lluís Vía de les "Poesies" de l'italià Llorenç Stecchetti.

Stecchetti—que no es deia Stecchetti, sinó Olindo Guerrini—era un poeta del segle passat. Ell fou un dels escriptors de més força i valor de la lírica italiana del passat segle. Stecchetti és un escriptor formidable. En el temps que publicà les seves obres era un gran revolucionari de la literatura, un autor avançat—és inútil dir, creiem, que avui ja no li trobem—car Stecchetti trencà resoltament els motllos poètics de la seva època. Vivia en ple romanticisme, i Olindo Guerrini treballava silenciosament en el seu despatx, treballava trencant els motllos de la seva època. I les seves obres—que es publicaren després de mort, amb el pseudònim de Llorenç Stecchetti—s'aprofitaren del romanticisme que imperava i ell el modernitzà; té tot el mèrit de la imposició del neoclassicisme. I ideològicament, Stecchetti també trencà els motllos de moda; ell fou també un revolucionari del pensament. El seu esforç fou grandios; les seves poesies li sortiren magnífiques. Stecchetti és un gran poeta.

Lluís Vía, enamorat de la seva obra, traduí amb gran entusiasme les seves poesies per la vella revista "Joventut", i ara han estat aplegades en aquest volum. Es una traducció ben digna de l'obra; s'hi veu una veritable compenetració i enamorament de la poesia de Stecchetti. El llibre va prologat per Ramon Miquel i Planes.

ALFA